

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 października 2024 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **K. M.**

skazanej za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanej,
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 21 lutego 2024 r.,
sygn. akt II K 502/23,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lublińcu.**

Marek Pietruszyński

Tomasz Artymiuk

Barbara Skoczowska

Sąd Rejonowy w Lublińcu wyrokiem nakazowym z dnia 21 lutego 2024 r., sygn.
akt II K 502/23, uznał oskarżoną K. M. za winną tego, że:

„w dniu 7 października 2023 roku na ulicy L. w P. woj. [...] prowadziła
samochód osobowy marki V. o nr rej. XXX znajdując się w stanie

nietrzeźwości 0,82 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,81 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,86 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,79 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,81 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,74 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu”,
tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., za które na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt 1. wyroku). Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonej: na podstawie art. 42 § 2 k.k. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat (pkt 2. wyroku), a na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne polegające na obowiązku zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 6.000 zł (pkt 3. wyroku).

Wyrok nakazowy nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 19 marca 2024 r.

Kasację od powyższego wyroku nakazowego wniósł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości na niekorzyść skazanej K. M. , zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegające na wadliwym przyjęciu, iż okoliczności czynu i wina oskarżonej K. M. nie budzą wątpliwości i w konsekwencji wydaniu bez przeprowadzenia rozprawy wyroku nakazowego, na mocy którego uznano oskarżoną za winną popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. w sytuacji, gdy zachodziła konieczność wyjaśnienia na rozprawie istotnych okoliczności wynikających z treści wyjaśnień oskarżonej złożonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz z informacji Komendy Powiatowej Policji w L. wskazujących, że zarzucany aktem oskarżenia K. M. występki został przez nią popełniony po uprzednim prawomocnym skazaniu jej przez Sąd Rejonowy w L. wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. II K [...] za występki z art. 178a § 1 k.k. oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za to przestępstwo wskazanym wyrokiem, a więc w warunkach określonych w art. 178a § 4 k.k.”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lublińcu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co skutkowało jej uwzględnieniem w trybie opisanym w art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 500 § 3 k.p.k. sąd może wydać wyrok nakazowy, jeżeli na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. Brak tych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, winy oskarżonego, wypełnienia wszystkich znamion tego czynu wymienionych w przepisach prawa karnego materialnego, przy uwzględnieniu wszystkich dowodów przedstawionych w akcie oskarżenia. Niespełnienie tego wymagania wyłącza dopuszczalność rozpoznania sprawy w tym trybie i wydania wyroku nakazowego oraz obliguje do rozpoznania sprawy na rozprawie głównej (zob. np. wyrok SN z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 275/20). Zauważa się przy tym, że wątpliwości, o których mowa w art. 500 § 3 k.p.k., mogą dotyczyć m.in. tego, czy sprawca był wcześniej karany (zob. np. wyrok SN z dnia 29 lipca 2024 r., sygn. akt II KK 228/24).

Tymczasem okoliczności sprawy wywoływały wątpliwości w zakresie tego, czy rzeczywiście oskarżonej K. M. należało przypisać sprawstwo czynu z art. 178a § 1 k.k. Należy bowiem wskazać, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżona wyjaśniła, że była uprzednio karana z art. 178a § 1 k.k. (k. 19 akt). Wprawdzie z akt również wynika, że w dniu 9 października 2023 r. oskarżona nie figurowała w Krajowym Rejestrze Karnym (k. 21 akt), niemniej jednak w dniu 27 października 2023 r. Zastępca Naczelnika Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w L. w „Informacji o naruszeniach wpisanych do ewidencji kierujących pojazdami silnikowymi lub motorowerami naruszających przepisy ruchu drogowego” podał, że oskarżona w dniu 30 lipca 2023 r. popełniła przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., za które została skazana przez Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 6 października 2023 r., sygn. akt [...] (k. 23 akt).

Zarówno wyjaśnienia oskarżonej, jak i informacja pochodząca z Komendy Powiatowej Policji w L. wywołują zatem wątpliwości co do tego, czy oskarżona była

już skazana za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Kwestia ta zaś w przedmiotowej sprawie ma znaczenie fundamentalne. W sytuacji, w której sprawca czynu opisanego w art. 178a § 1 k.k. był już wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, podlega on odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., co wiąże się z zagrożeniem surowszą karą oraz koniecznością zmiany opisu czynu. Sąd Rejonowy w Lublińcu nie powinien zatem przyjąć, że okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości, a tym samym nie powinien na podstawie art. 500 § 1 i § 3 k.p.k. wydać w tej sprawie wyroku nakazowego. Prawidłowym rozstrzygnięciem byłoby w sprawie skierowanie sprawy na rozprawę i usunięcie wątpliwości poprzez definitywnie przesądzenie w zakresie uprzedniej karalności oskarżonej (przede wszystkim poprzez dołączenie akt sprawy o sygn. [...]). Skoro zaś tego nie uczynił, to doszło do obrazy art. 500 § 1 i 3 k.p.k., co czyni kasację oczywiście zasadną.

Sąd Rejonowy w Lublińcu ponownie rozpoznając sprawę zwróci uwagę na to, by wszystkie ujawnione w tej sprawie wątpliwości zostały należycie wyjaśnione.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[ał]

Marek Pietruszyński

Tomasz Artymiuk

Barbara Skoczowska